

Arrest

nr. 289 073 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 12 september 2020, toen hij nog minderjarig was, geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen in het bijzijn van zijn tante.

1.2. Verzoeker diende samen met zijn moeder en zijn zussen op 3 juni 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 november 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoekers moeder een bevel om het grondgebied te

verlaten werd afgeleverd. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 18 april 2023 (RvV 18 april 2023, nr. 287 746)

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 november 2022 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. Verzoeker werd hiervan op 6 december 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: E.(…) H.(…), H.(…)

**geboortedatum: (…)*

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*b*innen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België.

Het gezins- en familieleven :

Betrokkenes moeder en zussen verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn terug te keren naar Marokko zonder de nabijheid van zijn in België wonende tante. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende tante te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze tante in Marokko.

De gezondheidstoestand : Er zijn geen medische problemen in hoofde van betrokkene.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*
 - Concrete toepassing*

7.-

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

In de motieven van het bestreden bevel blijkt dat verwerende partij de aanvraag enkel heeft geweigerd omdat:

- Verzoeker zijn moeder en zussen illegaal in het Rijk verblijven;*
- Verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met de tante kan aantonen die anders zijn dan de normale affectieve banden.*
- Verzoeker met zijn tante kan communiceren met moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze tante in Marokko; - Er geen medische problemen zijn.*

In het bestreden bevel is er met geen woord gerept over het onafgebroken verblijf van verzoeker. Het feit dat verzoeker al minstens 5 jaar in het Rijk verblijft impliceert al afdoende dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

Evenmin wordt er op geen enkel ogenblik in de bestreden bevel rekening gehouden met het opgebouwd privéleven van verzoeker tijdens zijn verblijf. Verzoeker brengt diverse getuigenverklaringen bij, waaruit blijkt dat tal van personen gehecht zijn aan hem.

Ook dit aspect, beschermd door artikel 8 EVRM, dient in overweging te worden genomen bij het nemen van een dergelijk bevel.

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Evenmin toont verwerende partij aan dat het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten artikel 3 EVRM niet schaaft.

Meer nog, verwerende partij gaat kort door de bocht door te stellen dat verzoeker kan communiceren met zijn tante in België via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze tante in Marokko.

Dat met moderne communicatietechnologieën dit probleem kan verholpen worden is uiteraard niet serieus te nemen en dat fysiek contact noodzakelijk uit. Meer nog, verwerende partij stelt dat zijn tante vrijelijk in- en uit kan reizen.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat de tante van verzoeker nauwelijks nog naar het land van herkomst gaat en dat haar belangen in het Rijk zijn gevestigd. Het is onredelijk om te stellen dat moderne communicatiemiddelen kan ingeschakeld worden om de relatie tussen verzoeker en zijn tante te onderhouden.

Het recht op gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM is door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

19.-

Daarnaast werd verzoeker zelfs niet gehoord. Als verzoeker zou gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker al minstens 5 jaar in België woont en tijdens zijn onafgebroken verblijf zich verder in België heeft geïntegreerd.

De loutere verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het gegeven dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, draagt geenszins de beslissing om een bevel uit te vaardigen.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn kansen op tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In het middel wordt nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris weerlegd dat “(b)etrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig visum”. Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel jegens verzoeker een bevel uit te vaardigen.

2.5. Verzoeker levert in zijn middel wél kritiek op de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij samen met zijn gezinsleden had ingediend. Deze beoordeling werd echter gemaakt in de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 november 2022, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Bovendien werd het beroep tegen deze beslissing reeds door de Raad verworpen (zie punt 1.3.).

Naar aanleiding van het hernemen van een aantal overwegingen uit de onontvankelijkheidsbeslissing in de verwijderingsmaatregel om tegemoet te komen aan de verplichting om rekening te houden met “het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”, zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf en zijn privéleven. Tevens voert verzoeker aan dat niet werd aangetoond dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in zijn geval geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Ook oppert verzoeker dat de moderne communicatiemiddelen hem niet toelaten om voldoende contact te houden met zijn tante waardoor zijn recht op familieleven wordt geschonden.

2.6. In het bestreden bevel worden met betrekking tot de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inderdaad een aantal overwegingen uit de onontvankelijkheidsbeslissing hernomen:

“Het hoger belang van het kind : Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België.

Het gezins- en familieleven :

Betrokkenes moeder en zussen verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn terug te keren naar Marokko zonder de nabijheid van zijn in België wonende tante. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende tante te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze tante in Marokko.

De gezondheidstoestand : Er zijn geen medische problemen in hoofde van betrokkene.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.7. Wat verzoekers langdurig verblijf en privéleven in België betreft, stipt de Raad aan dat hieromtrent in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende werd gesteld:

“Hun verblijf in België van slechts enkele jaren (sedert wanneer zij in België verblijven is, zoals hoger vermeld, niet duidelijk), kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst, waar zij allen geboren zijn. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen binding of relatie meer zouden hebben in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij er enig belang bij zou hebben dat de overwegingen betreffende zijn privéleven ook zouden worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd immers op dezelfde dag in kennis gesteld van de onontvankelijkheidsbeslissing die de hierboven weergegeven passage bevat. Bovendien beweert verzoeker in zijn middel dat hij “*diverse getuigenverklaringen*” bijbrengt, maar het verzoekschrift bevat geen enkel bijkomend concreet element waaruit verregaande sociale bindingen of engagementen in België zouden blijken die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan.

2.8. Wat de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM betreft, keert verzoeker de bewijslast om aangezien deze in uitzettingszaken in beginsel bij de verzoekende partij ligt. Het komt dus in de eerste plaats aan verzoeker toe om de nodige gegevens aan te reiken die toelaten het risico in te schatten (cf. EHRM 5 juli 2005, *Said t. Nederland*, nr. 2345/02, §49).

2.9. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet specifiek werd gehoord alvorens jegens hem het thans bestreden bevel werd afgeleverd. Dit bevel maakt echter in wezen een ‘volgbeslissing’ uit die werd genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker en de overige leden van zijn gezin hebben in het kader van deze humanitaire regularisatie-aanvraag alle elementen kunnen aanbrengen die een mogelijke terugkeer naar Marokko in de weg zouden kunnen staan. Verzoeker beklaagt zich erover dat hij niet werd uitgenodigd om documenten betreffende zijn kansen op tewerkstelling en integratiebereidheid bij te brengen, maar hij brengt bij zijn verzoekschrift geen enkel bijkomend stuk aan. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij in zijn belangen werd geschaad of benadeeld doordat hij niet afzonderlijk werd gehoord alvorens het bestreden bevel werd genomen. De miskenning van het hoorrecht kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, wijst verzoeker op het ‘gezinsleven’ met zijn in België verblijvende tante. De Raad merkt op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker weerlegt de vaststelling uit de bestreden beslissing niet dat *“(u)it niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende tante te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze tante in Marokko”*. Aangezien geen bijzondere band van afhankelijkheid aannemelijk werd gemaakt, toont verzoeker evenmin aan dat het contact middels moderne communicatiemiddelen en familiebezoeken niet zouden volstaan om zijn recht op familieleven te vrijwaren.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen, noch dat de motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. De aangevoerde schending van het hoorrecht kan evenmin worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN